

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4159/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Привредни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж рр 159/19 од 28.01.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж рр 159/19 од 28.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж рр 159/19 од 28.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр 1661/18 од 21.01.2019. године, која је исправљена решењима истог суда Прр 1661/18 од 07.08.2019. године и 30.08.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу плати на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за разлику од укупно потраживаног износа од 2.000 евра у динарској противвредности на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року, до износа досуђеног ставом првим изреке ове пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу плати 30.000,00 динара на име трошкова насталих пред Привредним судом у Крагујевцу у предмету Р4 Ст 1100/18 на име трошкова ангажовања адвоката ради састављања приговора ради убрзавања поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж рр 159/19 од 28.01.2020. године, усвојена је жалба тужиоца, па је преиначена пресуда Основног суда у Крагујевцу Прр 1661/18 од 21.01.2019. године, која је исправљена решењима истог суда Прр 1661/18 од 07.08.2019. године и 30.08.2019. године у ставу другом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу плати на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року поред износа досуђеног изреком ставом првим оспорене пресуде још 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је део тужбеног захтева тужиоца за разлику од укупно досуђеног износа од 900 евра до потраживаног износа од 2.000 евра у динарској противвредности на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року. Одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара у року од осам дана од пријема писменог отправака пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и ради новог тумачења права.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, што је утврђено решењем Привредног суда у Крагујевцу Р4 Ст 1099/18 од 04.06.2018. године у предмету Привредног суда у Крагујевцу Ст 18/10. О праву тужиоца за новчано обештећење и висини новчаног обештећења другостепени суд је одлучио применом члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Како се висина новчаног обештећења, одређује према чињеницама и околностима у сваком конкретном случају, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, ценећи да нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, као и новог тумачења члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужилац указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим уз ревизију не прилаже правноснажне пресуде којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука и зато нису испуњени услови за одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 30.11.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 2.000 евра у динарској противвредности, као и исплате 30.000,00 динара на име трошкова насталих пред Привредним судом у Крагујевцу у предмету Р4 Ст 1100/18, а тужиоцу је досуђена накнада на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року од 900 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић